

det ærede Medlem, at Skatten paa min Gaard er steget fra 750 Kr. i 1914 til 5 000 Kr. i 1923. Det er en Stigning, der klodser noget. Det ærede Medlem mener, at man ikke skal tage Hensyn til en saadan Stigning. Hvis jeg vilde omtale, hvor meget mine Lønninger til det samme Folkehold er steget, vilde det ærede Medlem se, at den Prisforskel, der er paa Landbrugsprodukter nu og den Gang, slet ikke betinger, at man faar det samme ud af dem nu som i 1914.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen sagde, at man ikke kunde frakende ham Ret til at tale med om denne Sag. Nej, selvfølgelig kan man ikke det, for alle Medlemmer af dette Ting er jo berettigede til at tale med om en Sag, uanset om de har Forstand paa den eller ej. Dermed skal ikke være sagt, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen ikke som gammel Landbruger har Forstand paa denne Sag. Det har han selvfølgelig. Men han har ikke Forstand paa Landboreningsarbejdet. Det kan jeg i alt Fald ikke erkende. Naar det ærede Medlem siger, at vi skal omlægge Principperne for vor Hesteavl saaledes, at vi skulde tage smaa Heste af den belgiske Race, saa maa jeg virkelig sige, at det er en horribel Betragtning. At vi skulde bygge vor Avl paa det, som er Racens Affald, begriber jeg ikke. Vi skulde tage de smaa Hopper af belgisk Afstamning, sagde det ærede Medlem, og vi har ikke Brug for den tunge Hesteavl herhjemme, nu har Bilerne overtaget Arbejdet paa Landevejene. Det er rigtigt. Men eet Sted har Bilerne ikke overtaget Arbejdet og Traktorerne for øvrigt heller ikke, og det er ved det almindelige Landbrugsarbejde. I det almindelige Bønderbrug har vi stadig Brug for Heste, og det er endnu af overordentlig stor nationaløkonomisk Værdi, om denne Hest er en Hest, der præsterer en Dags Arbejde for nogle Kroner mindre. Det er disse 300 Mill. Kr., som er en Produktionsudgift for det danske Landbrug i dette Øjeblik, vi gennem Arbejdet for Avlen af den danske Hesterace maa se at faa bragt ned til maaske 200 Mill. Kr. Jo bedre Arbejdet udføres, des billigere bliver Brugen af den danske Hest.

Man har atter ved de sidste Forhandlinger fra forskellig Side været inde paa, at man skulde nøje afbalancere de forskellige Erhvervs Statstilskud efter hinanden. Jeg begriber stadig ikke denne Betragtning, at naar Landbruget faar saa meget og Industrien kun saa meget, skal Landbruget afgive en Del af sit Tilskud. Jeg begriber endnu mindre, at en Mand som den højtærede Landbrugsminister gør sig til Tals-

mand for dette, at man skal afbalancere Tilskuddene til de forskellige Erhvervs virksomheder efter hinanden. Det, det drejer sig om, er: Er Samfundet interesseret i dette Arbejde? Hvis Samfundet er det, og man maa indrømme, at dette Arbejde ikke kan gøres i saa stor Udstrækning, naar man bortskærer Tilskuddet, saa er det for mig ikke noget vanskeligt Spørgsmaal, om man skal blive ved at give Tilskuddet, og jeg vover at paastaa, at Tilskuddene til Avlsarbejdet, hvad enten det er til Hesteavl eller til Præmiering ved Dyrskuer, er Tilskud, som den danske Statskasse i Virkeligheden har direkte Indtægt af at give.

Naar man spørger, om der ved Nedsættelsen vil gaa noget tabt af dette Avlsarbejde, vil jeg henvise til, hvad der skete ved samme Lovs Revision i 1912. Da bortskar man Tilskuddet til Svineavlsforeningerne, og hvad skete der? I Løbet af 4 Aar fandtes der ikke een Svineavlsforening i Landet. Nu vil jeg ikke sige, at Arbejdet for Svineavl er gaaet i Staa; men jeg vil hævde, at det ikke betyder saa meget som før. Og saa er det dog andre Institutioner, der har maattet tage dette Arbejde op, saa Pengene er ikke sparet, kun lagt om paa en anden Konto.

Den højtærede Landbrugsminister gjorde sig atter til Talsmand for, at vi skulde være behjælpelige med at indføre Besparelser for Staten. Det er naturligvis rigtigt, men jeg kan ikke undlade at fremkomme med den Betragtning: Hvor kan det være, at den høje Regering altid er saa interesseret i at indføre Besparelser paa produktive Bevillinger, paa de Bevillinger, som tilfører Statskassen forøget Indtægt, men samtidig er saa ivrig for at lade samme Statskasse være mere rundhaandet overfor uproductive Bevillinger?

I denne Forbindelse nævner jeg, at man fra Regerings Side er stærkt interesseret i at øge Aldersrenteudgiften med en Snes Millioner Kroner og Udgiften til Enkebørn med 6—7 Millioner, og endelig er man heller ikke helt ked af, om man fra andre Partiers Side vil gaa med til adskillige Millioner Kroners Udgift i Form af Arbejdsløshedstilskud. Vi fra vor Side er villige til at være med til at afhjælpe Arbejdsløsheden i saa stort Omfang som muligt, men vi maa dog hævde, at skal vi være med til det, maa man ikke samtidig byde os, at de Bevillinger, som med Rette gives, og som det er økonomisk at give til Landbruget, beskæres. Vi tror, at den allerbedste Hjælp til at aflaste Arbejdsløsheden er netop at udvikle Erhvervsgre-